

Du lyssnar på en produktion av Norwell Studios.

Under en presskonferens på Ongstadskvällen bekräftar polisen att Tove, som varit försundnen i Vetlanda, har hittats död i ett skogsområde.

Två unga kvinnor sitter häktade, misstänkta på sannolika skäl för inblandning i Tove's död.

I nuläget misstänks inga andra personer för inblandning i kvinnans försinnande eller död än det som sitter häktade.

Vet du vad som har hänt, Tove?

Nej, jag undrar lika mycket som ni.

Du är ju bara 18 år, Marja. Nu har ju hela livet framför det.

Halvt tre, tretiden på natten säger flera grannar att de har hört tunga dunsar.

Och den här lägenheten tillhör ju en av de två häktade kvinnorna?

Ja, jag bara känner det ju. Han blev det bråk mellan dig och Tove, så känns det spontant som att du borde berätta det.

Varför goglar du på griftefridsbrott?

Jag vet inte vad det är.

Det här är förhörssrummet.

I den här serien som består av sex delar har vi återskapade polisförhör från fallet om mordet på Tove i Vetlanda.

Du lyssnar på den kette och sista delen.

Okej, det är så här, Marja, att vi vill ta upp med dig idag.

Det vi vill ta upp med dig idag är så att det Johanna berättar är någonting annat.

Hon säger att du har varit med där i badrummet, att du har varit med där i badrummet när Tove dör.

Det är också så att vi har lite svårt att se att det finns tidsutrymme för dig och så mycket som du har sagt att du har gjort.

Johanna och Marja berättar olika historier om vem som gjort vad under natten till den 16 oktober.

Denna Tove Tönnis avlider.

Marja vidhåller att hon sovit under stora delar av natten,

men det finns också teknisk bevisning i hennes mobiltelefon som kan tyda på motsatsen.

Förhör med Marja, den 25 januari 2023.

Och alltså då när vi ser det här så blir vi lite bekymrad och tänker att det är så att vi ser att vi är lite oroliga.

Tingsrätten också ser på det, på det viset att du blir frågasatt så att säga.

Då är det faktiskt så att vi tänker så att om det är så att du har upplevt någonting där,

att du har varit med i någon del där i badrummet kring det som händer Tove,

då då skulle det faktiskt vara bättre för dig om du fick lämna den berättelsen.

Så att du fick lämna den beskrivningen av vad det är som händer.

Annars blir det ju så att säga betraktat så som Johanna har beskrivit det. Förstår du det?

Hur?

Alltså Johanna har sagt att du menar.

Ja.

Och tänker man då att man tror mer på Johanna då kanske man fäster större tilltro till det.

Och jag menar Marja,

jag menar inte att du ska berätta någonting som inte är det, menar jag inte utan

jag menar att om det finns någonting som du har upplevt där, då är det bättre om du berättar det

själv.

För vad du har varit med om i så fall där i badrummet, vad du själva gjort, vad det är som har hänt, det är ju bara du som i så fall vet.
Då vet du det bäst hur du upplevt det och som i så fall händer i badrummet.
Och hur du tänkte Marja i såna fall?

Ja.

Nej, alltså jag har inte varit med i badrummet.

Nej.

För jag tänker också att om man har varit med om en sån grej så skulle det ju vara förmodligen en väldigt otrevlig upplevelse.

Kan det vara så att du har liksom tränkt bort det.

Det är så trevligt så att man tränger bort det och att man glömmer bort det.

Nej, inte i det.

Nej.

Och det är verkligen alltså, det är verkligen för din skull som vi vill väckare den här eller vi ger dig den här möjligheten, att i så fall berätta om det just för att det vore bättre om du själv i så fall fick lämna din beskrivning.

Både vad som hände, vad du eventuellt gjorde, vad Johanna gjorde och den upplevelse som du i så fall har av det som hände.

Nej, men jag har inte varit där.

Nej.

Jag vet liksom inte vad jag ska säga så.

Nej.

Medan att jag vet att jag inte har varit där.

Nej alltså, det är att hjälpa till eller liksom döda en annan människa.

Alltså det finns inte överhuvudtaget i mig.

Nej.

Och där är det, när du säger det, förstår jag det.

För det är nog många människors tanke att det gör det inte.

Men man kan också hamna i situationer där saker blir förbi vad man normalt sett tänker sig.

Och man kan hamna där av ett eller annat fel.

Själv som man kanske inte är helt råd över.

Ja.

Vi har ju samlat in jättemycket information Maja i det här.

Det är ju telefoner har varit möjligt.

Och tittar man på de här tiderna, nu vet jag att vi inte ska prata klokslag och så där med dig.

Men det Hasse sa innan att det är lite svårt att få ihop det här med att du har sovit så mycket.

Det är grunden vi på att, vi vet ju till exempel när du filmar det här råddjuret.

Kommer du ihåg att vi pratar om det?

Ja.

Vi vet vilket du gör.

Och vi vet när du, jag gissar lite här nu på det här, att du kopplar upp.

Har du ju hannas hem nätverk på din telefon?

Wifi?

Nej.

Nej?

Nej okej.

Jag gissar ofall så kopplar din telefon.

Kopplar upp där på nygatan 36 vid ett visst klockslag.

Och sen vet också från din hälsoapp.

Du har ju en hälsoapp i din telefon.

Och den rör på sig ungefär att din telefon rör på sig.

Så vi kan också se det vid vissa klockslag.

Okej.

Ja, att det registrerar steg.

Det vet du att det gör på hälsoapp.

Ja, det rör på dig.

Och det kan vi se att det har gjorts på din telefon där.

Och då är det inte så många minuter emellan.

Minuter emellan?

Alltså den här tiden som du...

Det är ju svårt att telefonen ska röra på sig om du ligger och sover.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Ja.

Och det vi kan se är att det handlar ju om några minuter här och där som den är still.

Så telefonen som man inte har,

men att du ska sova så mycket som du säger,

det känns lite svårt.

Och när man ser de här vilka tider som din telefon har rört på sig

och likadant när Johanna har gått till McDonalds,

kan vi också säga,

att du har rört på dig,

och likadant när Johanna har gått till McDonalds,

kan vi också säga,

och vi ser också att hon skickar ett SMS till dig när hon är på McDonalds.

Kommer du ihåg det?

Ja, det har jag sagt tidigare.

Ja.

Och du svarar också på det SMS:et,

genom att skicka en tumme upp,

vill jag minnas att det var.

Ja, det var en tumme upp.

Ja.

Så då sover du ju inte,

när du skickar dig svar till exempel.

Nej, men det har jag inte sagt.

Nej.

Jag talar om för det,

att det är därför vi grundar det här som vi säger till dig,

på att din telefon,

det har förekommit aktiviteter på din telefon,

fram till när ni lämnar lägenheten kan man väl säga.

För då är den inte med när ni åker iväg med Tove.

Nej.

Nej, det har vi ju pratat om,

så det är lite så,

att det är ju därför som vi säger,

som vi gör, Maja.

Mm.

Ja.

Ja, alltså jag förstår det,

men jag har inte varit där.

Alltså jag...

Alltså jag själv skulle inte,

jag skulle inte kunna leva med mig själv,

av att...

Alltså liksom att ljuga eller inte säga detta.

Mm.

Ja, som vi sa Maja,

vi vill ju egentligen bara tala om för det.

Det är ganska knappt de tider,

alltså där allt det här ska ha hänt i så fall,

där det också då ska ha sovit,

och vi vill bara bjuda dig en möjlighet

att fundera kring det,

och om det finns någonting,

ge dig en möjlighet att i så fall berätta.

Det är hela vårt schifte med det här.

Det är att ge dig en chans,

att i så fall förlämna din syn på vad som i så fall hände,

om du var där och när det hände.

Och hur dina tankar gick i såna fall,

vid det här tillfällena?

Ja.

Det kan ju ha stor betydelse,

hur du har tänkt,

i så fall, Maja.

Men vi gör väl så att vi tar en paus nu.

Vid den rättsmedicinska undersökningen
går det att fastställa
att Tove har dött av strypning.
De övriga skador som Tove har på sin kropp
stämmer överens med det förlopp
som Johanna beskriver,
att Maja håller ner henne.
Men skadorna stämmer också överens
med det förlopp som Maja beskriver,
att det är Johanna ensam som håller ner Tove.
Att förklarhet i vad som har hänt Tove Tönnis
har kräft ett stort och omfattande polisarbete,
och i januari hålls ett av de allra sista förhören
med Johanna.

Förhör med Johanna den 10 januari 2023.

Du är idag inledningsvis Johanna.

Du berättade ju fritt förra gången.

Är det någonting som du vill börja förhöret med idag?

Någonting som du känner att det här kommer inte med?

Nej, jag fick mig allt.

Jag är inget spontant som du har kommit
att tänka på sen senaste förhöret.

Nej.

Det har ju, det har ju låtit en del det här.

Det förstår du ju.

Och grannen har ju reagerat, det vet ju också om
i vilket skede, för han kom ju till och med
upp och knackade på eller ringade på dörren.

Jag vet inte, vilket var det,
knackade eller ringde?

Ja, han ringde på.

Ja, i vilket skede var det?

Jag kommer faktiskt inte ihåg,
men vi var ju kvar i badrummet då,
när det hände, men nu i efterhand så
kommer jag inte ihåg exakt faktiskt.

Han fick ju så förklaring när han senare
träffade dig i trapphuset,
att du hade sagt att min kompis må illa.

Mm.

Och hade kräkts.

Var det någon som kräktes av huvudetaget
i badrummet?

Nej.

Det var det inte?

Nej.

Hur länge satt ni där, tror du?

Jag vet inte, några minuter kanske.

Vi pratade ju lite om det förra gången,
men hade ni några tankar på att försöka
hjälpa, tror jag?

Jag hade inga tankar alls.

Det var liksom helt blankt.

Jag reagerade inte ens när granna ringde på, liksom.

Jag fick bara...

Jag fick bara inte in någon tank i alls i huvudet,
om någonting.

Det kändes som att allt bara stannade, liksom.

Sade du och Maja någonting till varandra?

Inte vad jag minns.

Var det något prat om att larma på något sätt?

Jag vet att du sa någonting om det vi förra får höra
att du tänkte ringa polisen.

Ja, det samtalet gick ju mer sen
när vi hade lyckats ta oss till vardagsrummet.

Men där, och då i stunden,
är det något prat om att försöka hjälpa Tove.
Ringa efter hjälp.

Som sagt, så från mitt håll så hade liksom
bara stannat upp.

Och jag kunde verkligen tänka eller göra något,
eller jag var helt fast frusen.

Berätta vidare därifrån.

Jag vet, som sagt, inte hur länge jag satt.

Det var väldigt surrealistiskt allting.

Och efter ett tag så...

vet jag att jag började resa på mig.

Och då var det något som var belött på golvet.

Och jag fattar inte riktigt vad det var.

Och efter ett tag så gick ut till vardagsrummet
och irrade runt.

Visste liksom inte...

Jag kunde inte formulera en tanke.

Alltså, hade ingen koll på vad jag skulle göra
eller tänka, eller...

Det var väldigt absurt så.

Men till slut så hämtade jag då en hushållsrulle
och tog upp i vardagsrummet

och slängde in soppor och så där.
Men var är Maja då?
Hon är kvar i vardagsrummet då.
Gör Maja någonting?
Nej.
Hon var nog rätt parallelliserad också.
Hon satt liksom kvar i samma...
i samma position.
Vad gör du sen?
Ehh...
Sen så...
Som sagt så sitter jag och Maja i vardagsrummet
och jag hade gått tillbaka och kollat.
Maja kanske också gjorde det.
Det är diffust i minnet.
Men någonstans så landade vi
att Tove hade dött liksom.
Ja.
Och det var väldigt så realistiskt.
Det var som fortfarande inte att tänka...
och riktigt tänka rationellt, utan det var lite som...
som att hon fortfarande var som en robot.
Ja, det enda jag kunde få fram var att hon inte...
hon kan inte...
En död människa kan liksom inte ligga i mitt vardagsrum.
Det går inte.
Så tanken var bara att vi måste få bort Tove ur lägenheten.
Pratar du ni någonting om det, eller?
Ja, tanken...
Jag kommer inte ihåg exakt hur konversationen gick,
men det sa jag ju högt till Maja.
Att vi måste få bort dem.
Och Maja var ju med på det spåret
att vi behövde transportera dem på något sätt.
Ja, jag gjorde det.
Telefonen...
Jag vet inte...
Jag vet att den stoppade den i en plastpåse.
Jag vet faktiskt inte varför.
Jag hade inte så många naturliga förklaringar till något, liksom.
Och sen så tog på mig min jacka,
tog jag och stoppade mobilen i jackficken.
Tänkte väl att jag skulle slänga den någonstans.
Och nycklarna stoppade också i jackficken.

Min jack fick jag.
Och sen så tog jag ett par skor.
Jag sa till Maja att jag skulle gå ner och cykla bort cyklen.
Och jag tog att jag sa att jag skulle hämta bilen då också.
För jag behövde ju få fram bilen och transportera botten med bil.
Och då gick jag ner och tänkte göra det,
och då träffade jag på grannen då.
Och sen gick jag upp och hämta min mobil.
Och sen åkte vi till maktornas istället.
Och så där.
Ja, i samband med det så hämtade jag också plastpåse med vinet då.
I Tovecykelkorg.
När vi gick förbi.
Och ja, sen var vi tillbaka.
Och då gick jag upp med maten och så.
Och Maja åt i vardagsrummet.
Var var hon någonstans när du lämnade lägenheten för att gå ner så att säga?
I vardagsrummet.
Och sen kom du tillbaka och Maja fick hamburgaren.
Var det rätt?
Ja.
Ja, ton upp den med eller?
Ja, det gjorde hon faktiskt.
Okej.
Det var också lite så.
Jag tror att Maja var så pass chockad att vi båda bara reagerade på mekaniska instinkter.
Att här har du mat, du måste äta.
Det var inte så mycket frågor om är jag hungrig, är jag inte hungrig,
och vad är rimligt, vad är inte rimligt.
Allt var väldigt mekaniskt.
Så jag gav henne bara hamburgaren och sa äta den.
Och så gjorde hon det.
Och så var det inte så mycket mer med det liksom.
Var hämtade du lakanet?
Jag hade det en låda under min säng.
Okej.
Ja.
Sen så la jag det nog i hallen, tror jag,
och därefter så släppade tovet till lakanet
och försökte liksom vira in henne i det då.
Och sen tyckte Maja fortfarande att det var väldigt obehagligt
och då föreslod hon att vi skulle ta två svarta sopsäckar
och trä över dem.
Hörreslod Maja det?

Ja.

Och då sa jag att vi kunde göra det,

så då hjälpte vi väl åt att göra det.

Och sen tog jag att jag hämtade nog min väska där

och la gitt ljus och en kändare.

För jag tänkte att det bästa var liksom om vi åkte ut till skogen

och la tovet och helt enkelt brända upp henne.

Det tänker du i lägenheten där?

Ja.

Jag packade ju med mig en tändare,

så det måste jag ha tänkt på.

För jag tyckte det var så obehagligt hela alltihop.

Och då fick jag en tanke om att det såg så ensamt ut

att hon liksom var låg där.

Så jag ville inte att hon skulle ligga där,

ligga i skogen helt själv.

Det kändes så taskigt att hon liksom bara skulle ruttna bort.

Så tanken var faktiskt att,

för jag hade alltid velat att min kopp skulle bli cremerade,

så jag tänkte att det var så man gör att man bara brände upp någon.

Det kändes mycket bättre att bränna upp någon

och det skulle bli mycket finare än att låta någon bli upp ett.

Det var redan obehagligt som det var.

Så jag...

Sen så bara vinner tovet till bilen då jag och Maja.

Sen klart ni är inne i bilen, du och Maja, sa du.

Vem kör?

Ja...

Förlåt.

Och jag brukar få näsblod så ofta.

Johanna, ta det lugnt.

Nej, men jag brukar få det så ofta nu för tiden.

Ja, då fixar vi ett papper.

Men varför vänder du i sjunnarna?

Nånstans där så inser jag att då hade ju en tanke börjat groa

om att sprida ut det och då.

Jag känner inte till er sjunnen.

Jag kunde liksom inte komma på bara något ställe

och lägga tover på och då, utan det blev också en kombination

av att jag är varn att åka till pappa mot hadehödja.

Det är där jag känner till.

Och då blev det bara naturligt att jag styrde bilen dit

för att komma på något.

För det är där jag känner området bäst typ.

Hur kom du sig att du sammade just på den här platsen då?
Under tiden som vi åkte från sjunna så...
att jag var tvungen att försöka komma på något ställe
och gömma henne på.
Och jag rider ju mycket i skogen.
Det var inte länge sedan jag hade ridit just den här vägen.
Och då fick jag upp en bild av att det är väldigt tätskog.
Och då tänkte jag att då syns det inte så mycket in liksom.
Så, ja, åkte dit, men jag hade liksom ingen idé var
stannade bilen helt.
Ja, jag tog en plats liksom.
Hur ser du ut på den platsen där du släpper henne,
där du lägger hennes, som du säger?
Ja, det är bara lite kuperande.
Det är en typisk garnodling, så det var garna i vardag.
Och då går det ofta upp och ner lite där man planterar kanarna.
Så går det ju upp lite så.
Jag tror att jag lade henne mellan två stycken hade med garna då.
Det var väl bara barg på marken, tror jag.
Just då var det väldigt, väldigt mörkt.
Och ja, han inte riktigt tar in omgivningen så mycket.
Fortsätt.
Ja.
Och sen gick jag tillbaks i bilen då, och Maja satt sig i bilen.
Hon ville inte se liksom när jag var tvungen att tända eld på det liksom.
Så Maja satt sig i bilen.
Och då tog jag handsprit som jag hade i bilen och kartong.
En bit kartong i baksätet från någon, något gammal parkett.
Och sen gick jag tillbaka till toveskopp och sen lagade jag bara kartongen
och hällde på att handspriten och tände på det.
Och då flammade upp liksom och sen gick jag tillbaka till bilen.
Vad tänder du med?
En tändare som jag hade hemma.
En tändare?
Det pratade om att du hade ljus också.
Ja, ifall det liksom inte skulle ta eld så hade jag med ett ljus.
Ja, och hur tänkte du med det?
Man brukar ju tända ett ljus när någon dör.
Så jag tänkte, jag skulle, det låter kanske helt sjukt,
men jag tänkte att jag skulle bli så fint det kunde bli.
Det var ju en väldigt hemskt sak så klart,
men det gjorde inte det för att förstöra.
Utan jag gjorde det för att det låter ologiskt,
men jag gjorde det för att trots situationen så skulle det bli så fint som möjligt.

För som sagt, ja, toveskulle,
hon skulle inte få ligga där och rutna ensam.
Det var så jag tänkte.
Men någonstans glömde jag nog bort faktiskt att jag hade ett ljus.
När det väl tog eld så blev det väldigt konstigt.
Man ville ju inte se någon brinna upp.
Det är jättehemskt så jag gick ju därifrån, sen istället.
Och sen åkte vi hem till helt enkelt, ja, Maja.
Hade du någon kontakt med Maja på sondan?
Ja, jag ringde henne eller sms att jag skulle åka och plocka upp henne
sen runt halv sju, någonstans.
Och ja, vi skulle åka till...
Eller då vet jag inte om vi hade bestämt plats,
men jag skulle i alla fall åka och plocka upp henne, vilket jag gjorde.
Och sen någonstans bestämde vi att vi skulle åka till här igen och prata.
Vi var överens om att vi skulle säga som det var resten då,
att jag åkte till McDonalds och att vi åkte,
att jag åkte att skjutsa hem Maja direkt och sen var det ingen min med det.
Vem är det som säger det här?
Det är jag.
Det är du som säger det?
Ja.
Vad sa Maja då?
Ja, hon höll med och repeterade liksom någon gång sådär.
Pratar du dig någonting om vad som skulle hända om ni skulle åka fast för det här?
Alltså det...
Jag kunde egentligen inte riktigt...
Hela situationen har jag egentligen aldrig kunnat kräppa och absolut inte då.
Jag kunde absolut inte tänka i ett steg längre utan jag tänkte att...
att hon aldrig skulle hittas och att allt skulle fortsätta som vanligt liksom.
Det är klart att jag tänkte att det var väldigt hemskt,
men på något sätt så visste jag att det liksom...
Jag vet inte.
Vad sa du?
På något sätt så visste du liksom...
Det kändes ju...
Det kändes ju väldigt kallt att Tove skulle...
Att hon inte riktigt skulle få en riktig begavning så jag...
Jag tänkte att jag kommer ju ändå söja henne och tänka på henne
och göra det så bra som möjligt även om det låter konstigt.
Så tänkte jag att det skulle få räcka med att vi visste vad hon kunde vara.
Vi kunde liksom göra det till en fin plats för Tove.
Så jag tänkte att livet bara skulle fortsätta som vanligt eller något.
Jag tänkte att Maja, vet du det?

Nej, hon sa inget om det specifikt.

Hon var väl...

Men...

Nej, vi sa inget om det utan sen när jag släppte av henne så sa vi...

Vi ses imorgon som vanligt bara.

Maja, vad är rolig att du skulle göra dig själv illa om det här kom fram?

Jo...

Det är bilen den här natten då, den 16.

Såna stans på den här resan så sa jag...

Lite snabbt i förbi-faten elit mig att jag dör heller än att sitta inne liksom.

Jag trodde bestämt att det var de orden jag använde.

Ja, just då och så...

För mig var det liksom bara något jag sa i förbi-faten och inte ens något jag faktiskt kom ihåg så mycket av efteråt.

Inget jag tänkte på så långt hade liksom inte kommit i tankegången.

Och ja, det var inget jag menade direkt.

Har du några sådana tankar nu då?

Nej, nu har jag ju liksom...

Jag har ju hamnat här och det är jättehemskt men...

Jag är ju ändå insett och på något sätt så klarar jag mig.

Det går liksom på något sätt och...

Nej, just nu vill jag bara göra det så bra jag kan och säga som det är.

Det är klart att jag har traslaterat men jag känner ju att jag nu åtminstone är skyldig och säger sanningen för folk.

Men jag kan definitivt få veta det. Så är det.

Hur kommer det sig att det tog sig här lång tid innan du valde att berätta det här?

Till en början kunde jag... Så kunde jag inte ta in det själv.

Det var... Alltså...

Jag kunde inte faktiskt...

I början som jag berättade så...

Det var så bizart så jag tog...

Jag hamnade i någon slags chock.

I någon slags...

Inte för att jag var någon psykolog men någon slags självförsvar.

Det gick inte att ta in för det var så tematiskt så jag...

Jag har inte kunnat in sig det själv.

Jag började väl förstå det när jag fick höra att Maja hade berättat så som det var.

Då började det gå upp för mig att det var...

Det som hände faktiskt tyvärr har hänt.

Sen...

Dels så absolut inte kände något förtroende för min förra advokat Anna.

Så jag har inte...

Jag har inte känt att jag har haft något stöd att berätta det och få stöd över det.

Så det har varit mycket nu när jag har bytt advokat som jag kände att jag kunde berätta och så där.

Sen tyckte det var onödigt bara eftersom att det inte var meningen att det var en väldigt tragisk olycka.

Så jag tycker att det är onödigt som det är att ett liv redan har gått förlorat.

Jag tycker det var väldigt onödigt att mitt och Majas liv också skulle ha blivit stört för att ingen av mig och Maja på något sätt är ond eller taskig.

Men nu skulle hela vår liv utömas på grund av en olyckshändelse som inte ens var meningen.

Det kände jag var väldigt, väldigt onödigt.

Så det var ju inte mitt första val att kanske öppna upp mig om allt.

Nej.

Du menar att om du hade berättat från början att du hade röjnerat både ditt och Majas liv också.

Vad du såg du menade? Om du hade berättat från början?

Om jag hade berättat från början så då hade det verkligen varit kört för mig och Maja.

Ingen hade ju förstått liksom att det bara var en olycka.

Någonting mer du vill säga Johanna?

Nej, inte själva förhöret, nej.

Den 19 april 2023 faller domen mot Johanna Les hem Jansson och Maja Hellman i Ekkö tingsrätt.

Tingsrätten skriver i sin dom att när det gäller åtalet för mord har tingsrätten funnit att en av de åtalade kvinnorna agerat med avsiktssuppsåt och den andra med insiktssuppsåt.

Johanna Les hem Jansson och Maja Hellman döms till livstidsfängelse för mord och grovt gravfridsbrott.

Johanna döms även för skadegörelse för att hämta på utanför Toves pappas husfasard.

Båda Johanna, Maja och Toves anhöriga har överklagat domen.

Håvrettsförhandlingarna planeras till mitten av juni.

Du har lyssnat på förhörssrummet och den sista delen om mordet på Tove i Vetlanda.

I rollerna har vi hört Anna-Klarada Len som Johanna Les hem Jansson, Stina Gunnarsson som Maja Hellman,

Lottitörn Ros, Alexander de Sosa och Tim Dillman som förhørsledare, samt Tove Valne som polisen Stina Lidman och Sia Bosse som advokaten.

Förhörssrummet är en produktion av Novel Studios. Tack för att du har lyssnat.